

Kapitola 3

Vcuc nacucnutej
do výcucu

A byla tma.

Pak bliklo nějaké světýlko a někdo začal hartusit: „No tak to je vážně výborný, tohleto. Vcuc úplně nacucnutej do výcucu! Ještě že jsem včas vytrh rozdělovač!“

Jasmína konečně nahmatala brýle, které jí náraz shodil z nosu, a zaostřila na podivný stroj, stojící kousek od ní. Těžko říct, co to bylo. Vypadalo to trochu jako autobus nebo vagón plně naložený balíčky, krabicemi, taškami, kufry, přepravníky a kontejnery převázanými provázky. Všude kolem se válely další balíky a velké stočené hadice a jediné, co šlo zřetelně rozeznat, byla obří vrtule na zádi stroje.

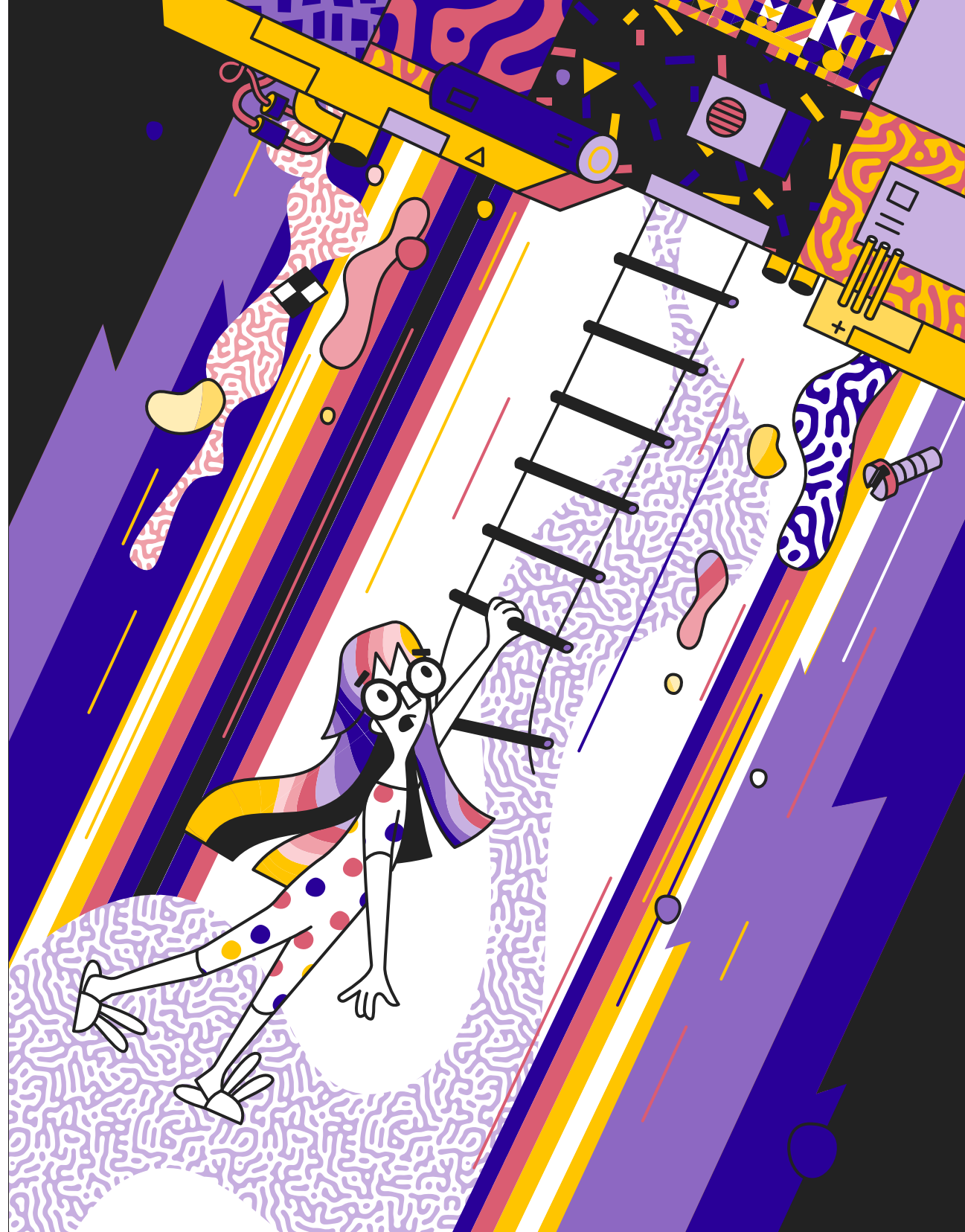
Pak Jasmína konečně uviděla něco velkého chlupatého. Shýbalo se to u stroje a mocně to funělo.

Že by to byl ten zloděj paměti? Vůbec ale nevypadal jako „malej hnusnej fialovej skřet s velkejma krvavejma očima.“ Byl velký, mohutný a do očí mu zatím neviděla, protože byl skloněný nad otevřenými dvířky do motoru v přední části a neustále mrmlal: „To taky mohlo celý pěkně bouchnout, tohlencto, a bylo by vymalováno. Měls namále, Virvále!“

„Kdo jste? Co to tady děláte?“ zeptala se ho Jasmína a chlupatý obr sebou leknutím trhl, až vrazil do motoru. V tu chvíli motor naskočil a celý ten prapodivný stroj se vznesl a začal slabě bzučet a světélkovat.

„Jupí, funguje to!“ zajásal obr spokojeně. Pak se teprve otočil na Jasmínu.

Zjistila, že to velké chlupaté je nadměrně veliký kožich, ve kterém vězí hlava s divoce rozčuchaným plnovousem

a malými očky za tlustými obroučkami brýlí, které se trochu podobaly těm jejím.

„Málem jsi to celý vyhodila do vzduchu, kazisvětko!“

Jasmína pořád nic nechápala. „Kdo jste? Co jste dělal u Jáchyma v pokoji a vůbec u tety v bytě? Co jsem to měla na hlavě za hadici a – co to má všechno být?“ vychrlila na něj.

Obr začal sbírat všude po zemi popadané balíčky a strkat si je do kapes v kožichu.

„Vincenc Virvál jméno mé. Světoznámý sběratel, znalec a posuzovatel.“

„Ale čeho?“

„Přece vzpomínek! Jen podívej, kolik jich tu mám.“ Obr pyšně ukázal na svůj létající povoz přeplněný haraburdím a pokračoval: „Dokážu velmi efektivně zaměřit, oddělit a zakonzervovat jakoukoli vzpomínku v rozsahu až sto let! Není pro mě ale samozřejmě problém zpracovat i vzpomínky starší, vzpomínky falešné, potlačované, dokonce i skleroticky rozkouskované. Samozřejmě ale nejlepší na sběr jsou vzpomínky zcela čerstvé, teprve se rodící. S těmi se pak dá krásně dál pracovat.“

V tu chvíli k němu Jasmína přiskočila a chytila ho za ruku s balíčkem.

„Jáchym! Vy jste mu ukradl vzpomínku na jeho narozeniny!“

Obr se jí pokoušel vykroutit, až na něm Jasmína plandala ve vzduchu: „Ale jaképak ukradl. Já jsem ji pouze vyextrahoval.“

Jenže Jasmína měla jasno: „Ukradl jste ji! A mně jste se taky pokoušel ukrást vzpomínky! Okamžitě to všechno vraťte!“

Obr pobaveně mávl volnou rukou: „Ale prosím tě, vždyť jsou to jenom vzpomínky! K čemu by ti byly? Těch má přece každý mraky. Vzpomínání je hrozná nuda!“

Potom ji rázem setřepal, naskočil na provazový žebřík a překvapivě hbitě vyšplhal na svůj létající povoz.

„Já ale chci, aby si Jáchym pamatoval svoje narozeniny!“ křičela na něj Jasmína, jenomže mužik už v kabině něco zmáčknul, velká vrtule se roztočila a povoz se dal do pohybu.

„Nikdo si nepamatuje svoje druhé narozeniny – to si zapamatuj!“ zamával na Jasmínu z okýnka. „A o svoje vzpomínky se neboj, jsou v těch nejlepších rukou. Za chvíli si stejně uděláš nový. Nazdar!“

Jasmína vyskočila a zachytila se provazového žebříku, který jí plandal nad hlavou. Bzučící povoz se zakymácel a stočil doleva.

Obr zase vykuknul a zamračil se na ni: „Co děláš? Pusť se!“

Jenže Jasmína se nepustila. Bzučení zesílilo. Povoz zrychlil a divoce se třásl.

Ale Jasmína se stejně nepustila.

Pomalou lezla po divoce se zmítajícím žebříku výš a výš.

Kapitola 4

Do Nepaměti

„Tebe se asi hned tak nezbavím, co?“ zamračil se na ni nevrle Vincenc, když se proti němu postavila na palubě letícího vrtuletu.

„Vraťte mi Jáchymovu vzpomínku!“ vyštěkla na něj Jasmína odhodlaně.

Vincenc se potměšile usmál. „Tak si ji klidně vezmi!“ řekl a ukázal do nákladové sítě na obří hromadu krabic, balíčků, tašek, kufrů a dalších přepravníků. „Když ji najdeš, je tvoje, já ti ji brát nebudu,“ dál se pobaveně uchechtával.

Jasmína těkala očima po té strašné spoustě věcí halabala naházených v síti, občas převázaných provazy, občas volně se přesypajících sem a tam...

Pak si úplně na vrcholu té hromady všimla malé plechovky od kafe. Jako by z ní vycházela zvláštní fialová záře. Jasmína zamrkala. Znáte to, když se podíváte přímo do sluníčka, a pak zavřete oči a vidíte jen zelené čáry? Takhle se pod Jasmíninými víčky ta fialová záře začala slévat v povědomé tvary.

„Dort! Svíčky! Jáchym!“ vyhrkla.

Než se stačil Vincenc vzpamatovat, vyskočila do sítě a hbitě jako akrobatka po ní šplhala nahoru.

„Dávej pozor, ať to nepotrháš!“ křičel za ní Vincenc. „Mám tam vzácnou sbírku vzpomínek z roku 1978!“

Jasmína ale bez problému vylezla až k plechovce, odvázala ji z hromady a bleskurychle s ní zase slezla dolů.

„Tohle je Jáchymova vzpomínka, jsem si jistá!“ řekla udýchaně, ale šťastně zamračenému Vincencovi.

„No a co, tak jsi ji našla, gratuluju. Stejně se do té plechovky sama nedostaneš a tady ti taky k ničemu nebude!“

Teprve teď jí napadlo pořádně se rozhlédnout po černočerné tmě okolo.

„A kde to vůbec jsme?“

„No kde bychom byli? V tvé hlavě přece!“

Jasmína se zasmála. „Jak můžu být u sebe v hlavě, když mám svou hlavu teď tady na krku?“ Pro jistotu si na ni sáhla – byla tam. „Vždyť bych se k sobě do hlavy přece vůbec nevešla!“

Vincenc se ale nenamáhal s odpovědí, jen mávl rukou, pak vytáhl dalekohled a rozhlížel se kolem.

„Na co koukáte? Všude je jen tma.“

„To je paměťozor. Zaostří jakoukoli vzpomínku v dosahu dvě stě metrů a deset let. Na, zkus se tím podívat sama! Já ti to zatím podržím...“ podával jí dalekohled a zároveň se natahoval po plechovce.

Jasmína ucukla. „To je dobrý, zvládnou to obojí.“

Zadívala se do dalekohledu. Nejprve neviděla nic než tmou, ale potom se z ní v dálce a rozmazaně začaly nořit další fialové obrysy.

„Vidím něco... co to je? Vypadá to jako... gauč? Tetin gauč?“

Jak to dořekla, obrysy se slily ve zřetelný obraz gauče a na něm někdo napůl seděl, napůl ležel.

„Ale to jsem přece já!“ vyhrkla zděšeně a rychle dala dalekohled pryč od očí. „Nepřestávej, musíš tu vzpomínku

vyvolat celou!“ pobízel ji Vincenc. „To je naše cesta odsud pryč.“

Jasmína se chvilku rozmýšlela, ale potom znovu opatrně přiložila paměťozor k očím. Viděla sama sebe, jak spí na gauči v Jáchymově pokoji a od hlavy jí vede dlouhá hadice až k Virvátovu vrtuletu. Druhá hadice se zakrouceně vinula k Jáchymově postýlce. „Okno, zaostři na okno!“ nabádal ji Vincenc.

Jasmína vzhledla od dalekohledu a překvapeně zjistila, že se její vzpomínka mezitím objevila všude kolem nich.

Stála na palubě vrtuletu vedle Vincence, který právě odpojoval a navinoval obě hadice, aby povoz uvolnil a mohl ho stočit k otevřenému oknu. Za ním místo ulice, kde bydlí teta, Jasmína viděla jakousi vzdálenou krajinu.

„Kam to okno vede?“ zeptala se.

„Do Nepaměti,“ oznámil Vincenc a navedl vrtuleť přídí rovnou z okna ven.

